

Dorpje

Ruud van der Heijden

M'n klei - ne dorp zal ik toch nooit ver - ge - ten. Dat plek - je waar m'n wieg - je heeft ge -

staan. Ik weet pre - cies nog hoe de straat - jes he - ten en hoe ik daarm'n eer - ste stap - jes heb ge -

daan Daar zijn ze, de plek - jes van m'n jeugd, waar ik in on - verstand en vreugd,
Daar gindstaat het siren - geschoolge - bouw, de kerk, z'n ste - nen grijs en grauw De
Het dorp met z'n weg - ge - tjes zo smal en z'n ca - fe aan la - ger wal

met m'n vrien - den stoei - de uit m'n klom - pen groei - de El - ke her - in - 'ring doet me
straat met de lin - den 't koetshuis met de blin - den 't ka - pel - le - ke van On - ze - lie - ve
Het wist door de ja - ren ka - rak - ter te be - wa - ren I hoopd dat 't nooit ver - an - de - ren

deugd. Dat dorp, wat ik hier nu be - zing, is niet meer dan her - in - ne - ring. Het
~~deugd,~~
zal

heeft me beest - ge - no - men, be - staat al - leen uit dro - men. Ik voel me er to - ta - le vreemde ling.